

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/372/2021
Identifikačné číslo spisu:	2617205156
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Alexandra Hanusová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2617205156.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu v spore žalobcov 1/ F. Z., nar. XX. S. XXXX, N. XXX/XX, H., 2/ O. Z., nar. X. M. XXXX, N. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Jurajom Procházkom, Lakšárska Nová Ves 403, proti žalovaným 1/ L. G., rod. Z., nar. XX. Q. XXXX, N., L. XXXX/X, zastúpenej Martin Džáčovský s.r.o., Senica, Hviezdoslavova 315, 2/ F. K. L., nar. X. Z. XXXX, N., H. XXX a 3/ M. L., rod. Z., nar. XX. Z. XXXX, N., H. XXX/XX, zastúpeným PATENT IURIST s.r.o., Bratislava, Dostojevského rad 5, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 11C/31/2017, o dovolaní žalobcu 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. apríla 2020 sp. zn. 24Co/115/2019 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 10. novembra 2021 sp. zn. 24Co/115/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ proti žalobcom priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. decembra 2018 č. k. 11C/31/2017-218 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že stavba stodoly, zapísaná v katastri nehnuteľností (ďalej len "KN") Okresným úradom v N., katastrálnym odborom, pre obec a katastrálne územie K. na liste vlastníctva (ďalej len "LV") č. XXX ako poľnohospodárska účelová stavba súpisné č. XXX na pozemku parcela registra „C“ č. XXXX/X a stavba - stodola, zapísaná v katastri nehnuteľností vedenom pre obec a katastrálne územie K. ako poľnohospodárska účelová stavba súpisné č. XXX na pozemku parcela registra „C“ č. XXXX/X patria do dedičstva po nebohej S. Z., rodenej G., narodenej XX. O. XXXX, zomrelej dňa X. Z. XXXX, naposledy bytom v K. č. XXX. Žalobcom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 135b zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Ako prvú riešil otázku

vlastníckeho práva k pôvodnej stavbe - stodole, postavenej na pôvodnom pozemku parc. č. KN XXXX v obci K. V konaní mal za preukázané (tvrdením žalobcu 2/ a žalovaných 1/ a 3/, písomnými svedectvami M. J., S. Y. a Ing. K. K. a odborným vyjadrením znalca Ing. X. č. XX/XXXX (ďalej len "OV 50/2018"), že pôvodná stodola bola postavená v roku 1920 rodičmi S. Z., rod. G.. Z výpisu pozemnoknižnej vložky katastrálneho územia K. č. XXXX zistil, že podľa darovacej zmluvy z 20. decembra 1949 nadobudla vlastnícke právo k podielu 8/16-in na pozemkoch parc. č. XXXX, parc. č. XXXXX a parc. č. XXXX S. Z., darom od svojich rodičov. Pôvodný pozemok vedený v pozemkovej knihe ako parc. č. XXXX bol až do zápisu Dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva z 28. júla 1990 podľa geometrického plánu č. XXX-X-XXXX-XXX/XX právne jednou parcelou, užívanou v rozdelenom stave. Podľa súdu S. Z. nadobudla vlastníctvo nehnuteľností vedenej v pozemkovej knihe ako parc. č. XXXX podľa uhorského obyčajového práva, a to na základe darovacej zmluvy z 20. decembra 1949 (3. januára 1950) vlozenej do pozemkovej knihy 22. marca 1950 pod Čd XXX/XXXX. Aj keď v tejto darovacej zmluve stodola uvedená nebola, S. Z. sa stala vlastníčkou stodoly podľa uhorského obyčajového práva a zásady superficies solo cedit (stavba je súčasťou pozemku), (rozhodnutie NS SR z 26. marca 2015 č. k. 3Cdo/229/2011).

1.2. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že darovacou zmluvou spísanou do notárskej zápisnice Štátnym notárstvom Senica 26. novembra 1990 pod č. N 1131/90, NZ 1159/90 nadobudli žalovaná 1/ a žalovaná 3/ od svojej matky S. Z. pozemok parc. č. evidencie nehnuteľností XXXX/X - zast. plocha o výmere 311 m² v katastrálnom území K., na ktorom bola postavená pôvodná stodola, ktorá bola štátnym notárstvom registrovaná 21. januára 1991. Podľa čl. III predmetom darovania bol pozemok bez porastov a stavieb, na základe čoho mal súd mal za to, že žalované 1/ a 3/ nenadobudli vlastnícke právo k stodole, k čomu poukázal na uznesenie NS SR z 27. januára 2015 sp. zn. 4Cdo/361/2012 (R 74/2015) podľa ktorého: „oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti OZ v znení do 31.12.1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorá nebola uzatvorená v písomnej forme." Darovacia zmluva z 26. novembra 1990, ktorá bola uzatvorená za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31. decembra 1991 neobsahuje ustanovenie o prevode vlastníckeho práva k stavbe stodoly, hoci sa písomná forma zmluvy o prevode stavby ako nehnuteľnosti Občianskym zákonníkom výslovne vyžadovala. Žalované 1/ a 3/ preto nemohli nadobudnúť vlastníctvo stodoly ani vydržaním, pretože pri tomto spôsobe nadobudnutia vlastníctva sa predpokladá, že boli dobromyseľné v tom, že im stodola patrí. V tomto kontexte písomné svedectvo Ing. K. K. (ktorý o.i. tvrdil, že S. Z. mala úmysel darovať žalovaným 1/ a 3/ stodolu) súd považoval za irelevantné. Zmluvou o zrušení spoluvlastníctva a rozdelení spoločných nehnuteľností z 25. marca 1996 bolo podielové spoluvlastníctvo žalovanej 1/ a matky žalovaného 2/ zrušené tak, že nehnuteľnosti boli rozdelené podľa geometrického plánu z 20. februára 1996 č. XXXXXXXX-X/XX č. XX/XX tak, že žalovaná 1/ nadobudla do výlučného vlastníctva novovytvorenú parc. KN č. XXXX/X - zast. plocha - hospodárska budova (súpisné číslo XXX) o výmere 59 m² a parc. KN č. XXXX/X - zast. plocha dvor o výmere 89 m² a žalovaná 3/ (matka žalovaného 2/) nadobudla do výlučného vlastníctva novoutvorenú parc. KN č. XXXX/X - zast. plochu - hospodársku budovu (súpisné číslo XXX) o výmere 59 m² a parc. KN č. XXXX/X - zast. plocha - dvor o výmere 104 m². Predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva bol pozemok parc. KN č. XXXX/X a na ňom stojaca hospodárska budova - stodola. Vklad tejto zmluvy bol správou katastra nehnuteľností povolený 3. apríla 1996 pod č. V XXX/XX.

1.3. Za nesporné súd považoval aj to, že žalované 1/ a 3/ vykonali rekonštrukciu pôvodnej stodoly v súlade s právoplatným stavebnými povoleniami z 29. septembra 1998 č.j. S - XX/XXXX - J. a č.j. S - XX/XXXX- NOS tak, že pôvodná nehnuteľnosť - stodola bola prestavaná na dve samostatné bytové jednotky so samostatnými vstupmi. O tomto žalovaná 1/ predložila OV 50/2018, v ktorom je uvedené, že Ing. X. vykonal ohliadku stavby osobne dňa 4. októbra 2018 za prítomnosti žalovaných a ich právnych zástupcov. Odborné vyjadrenie bolo vypracované podľa stavu zistenému k 4. októbru 2018. Znalec vo vyjadrení konštatoval, že pôvodná projektová dokumentácia je v súlade so stavebno-technickým stavom nehnuteľnosti pri obhliadke a vyslovil záver, že stavebnými prácami došlo k tak veľkej prestavbe stodoly, že zo stavebnotechnického hľadiska táto „de facto" prestala existovať, a že vznikli dve nové samostatné bytové jednotky.

1.4. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia sa síce snažili vyvrátiť závery OV XX/XXXX, neuviedli však žiadne relevantné skutočnosti a nepredložili žiadne relevantné dôkazy na preukázanie

svojich tvrdení. Pri hodnotení OV XX/XXXX prihliadol na to, že znalec vo vyjadrení podrobne opísal pôvodnú stodolu, pričom vychádzal okrem tvrdení žalovaných aj z predložených fotografií a zo znaleckého posudku Ing. Z. X., znalca v odbore stavebníctvo - pozemné stavby č. XX/XXXX zo 4. marca 1996 vyhotoveného na základe ohliadky vykonanej 1. marca 1996. V tomto kontexte súd hodnotil aj výpovede svedkov Z. J., S. J. a V. V. k stavu stodoly pred a po rekonštrukcii ako irelevantné. Naopak v prospech žalovaných zohľadnil výpoveď svedka Ing. F. G., ktorý sa zúčastňoval na stavebných prácach na stodole. Nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva znalec osobne obhliadol, oboznámil sa s kompletnou stavebnou dokumentáciou a vyhodnotil vzniknutý stav tak, že stavebnými prácami bola pôvodná nehnuteľnosť - stodola prestavaná na dve samostatné bytové jednotky so samostatnými vstupmi, pričom pôvodná stodola prestala existovať de facto. Nariadenie znaleckého dokazovania navrhnuté žalobcami súd nepovažoval za potrebné, pretože by podľa neho neprinieslo nové skutočnosti rozhodné pre odlišné posúdenie sporu, závery OV XX/XXXX, považoval za odborné ohodnotenie prác vykonaných pri prestavbe stodoly. V zmysle ustanovenia § 135b ods. 1 OZ podľa súdu v roku 1996 vznikli prestavbou stodoly dve nové stavby, a to stavba súpisné č. XXX na pozemku parcela registra „C“ KN č. XXXX/X a stavba súpisné č. XXX na pozemku parcela registra „C“ KN č. XXXX/X, ktorých vlastníkmi boli žalované 1/ a 3/ a žalovaná 3/ darovacou zmluvou zo 10. apríla 2003 previedla nehnuteľností zapísané v katastri nehnuteľností K. v liste vlastníctva č. XXX vrátane stavby súpisné č. XXX stojacej na pozemku parcela KN č. XXXX/X na žalovaného 2/.

1.5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 CSP a žalovaným, ktorí mali v konaní úspech, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 22. apríla 2020 sp. zn. 24Co/115/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 CSP) a žalovaným priznal proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou napadnutého rozsudku, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, v ktorom reagoval na všetky námietky žalobcov (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP). Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie sporu a rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP, v ktorom zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

2.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a aj na odvolacie námietky žalobcov doplnil, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihliadol na všetky relevantné rozhodnutia štátnej stavebnej správy a na projektovú dokumentáciu a vychádzal z nich, pričom až v odvolacom konaní žalobcovia poukazovali na technickú správu, ktorá tvorí súčasť projektovej dokumentácie a popisuje postup a rozsah technických prác, ktoré podľa nich nesmerovali k zániku pôvodnej stodoly a na to, že v kolaudačnom rozhodnutí sa uvádza, že stavba je v súlade s dokumentáciou overenou stavebným úradom, čo je v rozpore s odborným stanoviskom znalca. K hodnoteniu OV XX/XXXX odvolací súd uviedol, že odborné vyjadrenie posudzuje skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti. Žalovaní predložili súdu odborné vyjadrenie, s ktorým sa súd oboznámil a vypočul aj Ing. X., ktorý ho vyhotovil odborné vyjadrenie a je znalcom v odbore stavebníctvo. Po oboznámení sa s písomným odborným vyjadrením odvolací súd konštatoval, že Ing. X. so zreteľom na svoje odborné znalosti a skúsenosti a zistené informácie prehľadným a logickým spôsobom vyložil svoje odborné závery a podklady, z ktorých pri zodpovedaní jemu zadanej odbornej otázky postupoval a dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak v spore považoval za esenciálny dôkazný prostriedok práve toto odborné vyjadrenie potvrdzujúce skutočnosti uvádzané žalovanými. Na námietku žalobcov, že toto odborné stanovisko neobsahuje prehlásenie znalca o vedomosti následkov podania nepravdivého znaleckého posudku, odvolací súd v odôvodnení rozsudku vysvetlil, že odborné vyjadrenie nie je znaleckým posudkom, teda nemusí spĺňať všetky formálne náležitosti znaleckého posudku. Keďže správnosť záverov uvedených v odbornom vyjadrení Ing. X. ani jeho ústna výpoveď neboli relevantným spôsobom žalobcami spochybnené, súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné ustanoviť vo veci znalca. Odvolací súd bol zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že v danej veci bolo podstatnou skutkovou okolnosťou tvrdenie žalovaných, že pôvodná stodola zanikla prestavaním, že obrana žalovaných v tomto smere vyznela presvedčivo, čo súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku aj precízne a vyčerpávajúco vysvetlil. Odvoláciu námietku žalobcov o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie preto vyhodnotil ako nedôvodnú. Výsledky dokazovania, ktoré

boli potrebné k zisteniu skutkového stavu podľa odvolacieho súdu vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 135b ods. 1 OZ, a preto sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žaloba nie je dôvodná, keďže došlo k spracovaniu pôvodnej stavby. Otázku dobromyseľnosti podľa neho správne súd prvej inštancie posúdil, keď prihliadol k užívaniu nehnuteľnosti žalovanými v dobrej viere minimálne od prestavania pôvodnej stodoly, k zhodnoteniu stavby žalovanými, a v neprospech žalobcov pripočítal časový odstup medzi obdobím kedy došlo k prestavaniu a k podaniu žaloby. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 písm. písm. a) CSP (rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľ nesúhlasil s právnym posúdením sporu a s argumentáciou súdov nižších inštancií, ktoré založili svoje rozhodnutie na závere, že došlo k niekoľkonásobnému zhodnoteniu pôvodnej stavby žalovanými takým spôsobom, že vykonaným spracovaním pôvodnej stavby bola vytvorená nová vec, čo je v rozpore s právnym názorom vysloveným napr. v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/1350/2005, podľa ktorého je pre vlastníctvo k pôvodnej stavbe celkom právne bezvýznamné v akom rozsahu sú vykonané následné dokončovacie či rekonštrukčné práce a to, že náklady na ne potrebné často i niekoľkonásobne prevyšujú čiastky už vynaložené na zhotovenie pôvodnej stavby, či časovú hodnotu pôvodnej stavby, ak nedošlo k takej zmene pôvodnej stavby, v dôsledku ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia pôvodnej stavby.

3.2. V dovolaní ďalej podľa jeho obsahu dovolateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces, ktorého sa súdy dopustili tým, že súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 185 ods. 1 CSP nerozhodol o vykonaní znaleckého dokazovania na odstránenie rozporov medzi rozhodnutiami stavebného úradu, ktoré preukazujú zachovanie pôvodnej stavby a odborným stanoviskom Ing. X., ktorý tvrdil, že pôvodná stavba zanikla jej spracovaním. Nakoľko rozhodnutie súdov je založené v zásade na jednom dôkaze, a to OV XX/XXXX, ak sa opomenie účelová výpoveď svedka Ing. G., manžela žalovanej 1/, dovolateľ spochybnil jeho vierohodnosť, pretože bol vypracovaný pre žalovaných, na podporu ich tvrdení, vychádzal z ich informácií a teda nemôže byť presvedčivejší ako právoplatné rozhodnutia vecne a miestne príslušného orgánu štátnej správy, podľa ktorých mala byť stavba - prestavba pôvodnej stodoly na poľnohospodársky účelový objekt vykonaná tak, že investor zachová pôvodnú krytinu, a obvodové múry a stropy ostanú pôvodné a takto podľa kolaudačného rozhodnutia stavba aj vykonaná bola. Ak súd prvej inštancie nevykonaním navrhnutý dôkaz, hoci ním mala byť preukázaná medzi stranami sporná skutočnosť, znemožnil mu uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Návrh na znalecké dokazovanie podal 7. februára 2018, súd prvej inštancie o ňom nerozhodol, a po tom, čo žalovaní 11. októbra 2018 predložili súdu odborné stanovisko Ing. K. X., na opakovanú žiadosť žalobcov znalecké dokazovanie vo veci nepripustil ako nadbytočné, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu.

4. Žalobca 1/ sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa neopiera o zákonné dôvody a nespĺňa zákonné náležitosti a preto ho navrhuje ako neprípustné odmietnuť.

6. Žalovaní 2/ a 3/ k dovolaniu uviedli, že s dovolacími argumentami sa už vysporiadal súd prvej inštancie ako aj odvolací súd. Tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie je založené výlučne na OV XX/XXXX a výpovedi znalca Ing. X. je popieraním dôkazov zaznamenaných v spise. Poukázali na to, že technická správa k projektovej dokumentácii k stavebnému povoleniu nevypovedá nič o skutočne realizovanej prestavbe, ktorej rozsah bol dostatočne podrobne popísaný v odbornom stanovisku a vysvetlený vo výpovedi Ing. K.. Technické detaily ohľadom dodatočného dobudovávania základov technikou postupného podkopávania múrov boli v rámci konania vysvetlené. Skutkové zistenia, s

ktorých súdy vychádzali, boli presvedčivo preukázané. Súdy poukázali aj na to, že žalobca 2/ úmyselne opomína otázku dobromyseľnosti, žalovaní nadobudli pozemok v roku 1990, následne vybudovali na základe platného stavebného povolenia a kolaudačného rozhodnutia prakticky novú stavbu, ktorú žalovaná 3/ v roku 2003 darovala žalovanému 2/. Žalobcovia nikdy netvrdili a ani nikdy nespochybňovali ich dobromyseľnosť a teda 10-ročná vydržacia lehota jednoznačne uplynula niekoľko rokov pred podaním žaloby. Už tento samotný fakt, vo väzbe na formuláciu žalobného petitu, podľa ich názoru jednoznačne odôvodňuje zamietnutie žaloby, bez ohľadu na ostatné argumenty.

7. Žalobca 2/ v stanovisku k vyjadreniam žalovaných zotrval na dôvodoch svojho dovolania v zmysle § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1, 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). Dovolačný súd v dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnenými dovolacími dôvodmi.

15. Žalobca 2/ v dovolaní namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, v dôsledku ktorého došlo k tomu, že mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie nevykonával ním navrhovaný dôkaz, a to znalecké dokazovanie na preukázanie stavebnotechnického stavu vonkajších obvodových múrov a strešného plášťa predmetnej stavby.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov (rozhodnutie Ústavného súdu SR zn. I. ÚS 26/94).

17. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 105/06, zn. III. ÚS 330/2013, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/3/2019, sp. zn. 8Cdo/152/2018, bod 26., sp. zn. 5Cdo/57/2019, bod 9. a 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/41/2017, sp. zn. 3Cdo/214/2017, sp. zn. 8Cdo/5/2017, sp. zn. 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

19. Žalobca 2/ dovolaním namietal, že sa súdy pri hodnotení skutkového stavu nezaoberali návrhom žalobcov na ustanovenie znalca v konaní na preukázanie skutočnosti, či pôvodná stavba zanikla jej spracovaním, ktoré súd prvej inštancie považoval za nadbytočné dokazovanie.

20. Dovolací súd pri posudzovaní tejto námietky žalobcu 2/ vychádzal z toho, že dovolanie nie je opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci súdmi nižších stupňov. V dovolacom konaní nie je možné formulovať nové skutkové závery a dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými pochybeniami v dokazovaní a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanej

veci nezistil.

21. K základným právam procesnej strany nesporne patrí aj právo navrhovať dokazovanie a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu ak procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptuje. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia pridržiavajúc sa prislúchajúcich zákonných noriem. Civilný súdny poriadok vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP) a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledky hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou odôvodnenia rozsudku. Procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať dokazovanie.

22. Dokazovanie je teda časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba (návrh) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, nie strán. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany (účastníka) konania (R 125/1999). Procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (5Cdo/151/2019). V súvislosti s námietkou účastníka konania, že vo veci nebol jej skutkový stav dostatočne zistený a že z tohto dôvodu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, dovolací súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f) OSP) dospel k záveru, že to nie je dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (rozhodnutia súdov zverejnené pod č. R 37/1993, R125/1999 a R 42/1993 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/85/2010, sp. zn. 2Cdo/29/2011, sp. zn. 3Cdo/268/2012, sp. zn. 3Cdo/108/2016, sp. zn. 2Cdo/130/2011, sp. zn. 5Cdo/244/2011, sp. zn. 6Cdo/185/2011, sp. zn. 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po zmene právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

23. Dovolateľ spolu so žalobcom 1/ v priebehu konania navrhovali súdu, aby ustanovil znalca na zistenie skutočností, či došlo k zániku pôvodnej stavby, teda či došlo k takej deštrukcii obvodového muriva a nadzemného podlažia, ktorá by mala za následok zánik stavu

poskytujúceho obraz o dispozičnom riešení pôvodnej stavby. Súd prvej inštancie považoval v zmysle ustanovenia § 135b OZ za podstatné pre svoje rozhodnutie zistenie, či došlo k spracovaniu pôvodnej stavby stodoly na novú vec (dve samostatné bytové jednotky), pri ktorom vychádzal najmä z výsledkov odborného stanoviska Ing. K. X., znalca z odboru stavebníctvo, pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, ktorý v ňom porovnával stavebnotechnický stav pôvodnej nehnuteľnosti - stodoly so stavom po jej prestavbe na dve samostatné bytové jednotky a dospel k záveru, že stavebnými prácami

došlo k tak veľkej prestavbe pôvodnej nehnuteľnosti - stodoly, že zo stavebnotechnického hľadiska pôvodná nehnuteľnosť - stodola - „de facto“ prestala existovať a vznikli súčasne dve nové samostatné bytové jednotky, čo znalec potvrdil aj vo svojej výpovedi v konaní. Súd prvej inštancie zdôvodnil prečo považoval tento dôkaz v spojení s ostatnými, ktoré boli v konaní vykonané, za postačujúci pre jeho rozhodnutie s tým, že žalobcovia, hoci spochybňovali tento dôkaz, jeho závery nevyvrátili. Súd prvej inštancie zdôraznil pri hodnotení tohto dôkazu, že znalec vo vyjadrení uviedol podrobný opis pôvodnej stodoly, a vychádzal nielen z tvrdení žalovaných, ale aj z predložených fotografií a napokon aj zo znaleckého posudku Ing. Z. X. č. XX/XXXX zo 4. marca 1996, ktorý v ňom zaznamenal zistenia z ohliadky stodoly vykonanej 1. marca 1996. Výpovede svedkov Z. J., S. J. a V. V., ktorí opisovali stodolu pred rekonštrukciou a po nej ako laici v stavebníctve súd považoval za nepodstatné. Naopak v prospech žalovaných zohľadnil výpoveď svedka Ing. F. G., ktorý sa osobne zúčastnil na stavebných prácach na stodole. Súčasné nehnuteľnosti (ohľadom ktorých sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva) znalec osobne obhliadol, oboznámil sa s kompletnou stavebnou dokumentáciou a vyhodnotil vzniknutý stav tak, že stavebnými prácami bola pôvodná nehnuteľnosť - stodola prestavaná na dve samostatné bytové jednotky so samostatnými vstupmi, pričom pôvodná stodola prestala existovať de facto. Na základe uvedeného súd prvej inštancie nepovažoval nariadenie znaleckého dokazovania navrhnutého žalobcami za potrebné, nakoľko danú skutočnosť mal dostatočne preukázanú už vykonanými dôkazmi.

24. Nevykonanie dôkazov navrhnutých stranami sporu nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie stranám. Vzhľadom k takto stanovenému postupu súdu pre dokazovanie skutkového stavu veci neobstojí dovolacia námietka žalobcu 2/, že postupom prvostupňového súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

25. K namietanému hodnoteniu dôkazov súdom dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľa s procesným postupom odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) s hodnotením dôkazov, resp. nevykonaním ďalších dôkazov, ktoré neboli relevantné pre opodstatnenosť uplatneného nároku, nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z ustanovenia § 191 CSP znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade podľa dovolacieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právny posúdením veci (§ 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a navrhovaním dôkazov a ich hodnotením. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako ani iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca 2/ neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť jeho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto nevyplýva.

27. Žalobca 2/ ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP a to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

28. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny

význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku vymedzí a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

29. Pre situáciu upravenú ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP je podstatným „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa judikátu zverejnenom pod č. R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

30. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritornému prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) je z hľadiska § 421 ods. 1 CSP irelevantná.

31. Otázka relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožní posúdiť prípustnosť (aj dôvodnosť) dovolania. Ak dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky v dovolaní dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v Civilnom sporovom poriadku (rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, sp. zn. 3Cdo/94/2018, sp. zn. 4Cdo/95/2017).

32. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca 2/ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), k poukazu na § 421 ods. 1 písm. a) CSP neuviedol, v čom tento dovolací dôvod spočíva, dokonca neuviedol ani to, čo považuje za nesprávne právne posúdenie a nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neuviedol ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od záverov ktorého sa odvolací súd odklonil. Namietal nesprávne vyhodnotený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti s nesprávnym posúdením výsledkov dokazovania, najmä odborného posúdenia Ing. X.. Dovolať týmto argumentami vyjadril (len) svoj nesúhlas s procesom obstarávania skutkových podkladov a z toho prameniacych skutkovými závermi súdmi. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu však neuviedol. Táto dovolacia argumentácia žalobcu 2/ je preto nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/67/2017, sp. zn. 4Cdo/95/2017, sp. zn. 7Cdo/140/2017).

33. K poukazu na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/1350/2005 dovolateľ tak isto neuviedol v čom považuje rozhodnutie dovolacieho súdu za nesprávne v dôsledku odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Okrem tohto pri posudzovaní tohto argumentu dovolateľa bolo treba vychádzať aj z toho, že pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/56/2017, sp. zn. 6Cdo/79/2017, sp. zn. 3Cdo/165/2018, sp. zn. 4Cdo/7/2018).

34. Z uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nebol žalobcami vymedzený spôsobom stanoveným v § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

35. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu 2/ v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP ho odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

36. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal nárok na ich náhradu, keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila strana žalobcov (§ 256 ods. 1 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.